

Nr 294.

Av fröken **Hesselgren**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om erkända sjukkassor m. m.

I 8 § första stycket av det i Kungl. Maj:ts proposition nr 114 framlagda förslaget till förordning om erkända sjukkassor bemyndigas, i överensstämmelse med vad de inom Socialdepartementet tillkallade sakkunniga föreslagit, sjukkassa att i fråga om annan inrättning för social verksamhet mot skäligt vederlag för inrättningens räkning åtaga sig verksamhet inom sitt verksamhetsområde. För det fall att verksamheten skulle medföra ekonomiska förpliktelser för kassan, förutsättes dock tillsynsmyndighetens samtycke till åtagandet. Verksamheten skulle även kunna avse andra än kassans medlemmar.

Enligt de sakkunnigas motivering till nu återgivna stadgande skulle det samma bereda sjukkassorna möjlighet att medverka vid bl. a. verksamhet för beredande av moderskapsunderstöd. Såsom bekant pågår för närvarande, med anledning av ett Kungl. Maj:ts beslut den 29 juni 1926, en utredning i fråga om anordnande av dylik understödsverksamhet. Utredningen har visserligen ej ännu fortskridit så långt, att man kan avgöra, vilka förslag den kan förväntas giva anledning till, men att döma av anordningar på ifrågavarande område i andra länder torde det inte vara uteslutet, att de med utredningen sysselsatta sakkunniga kunna finna påkallat föreslå vissa understödsåtgärder av mer generell natur, t. ex. tilldelande åt alla barnsängskvinnor som enligt givna normer kunna anses i behov därav av ett efter vissa grunder utgående kontant understöd.

Enligt ordalydelsen av förevarande stadgande i förordningsförslaget skulle det ankomma på de olika sjukkassorna att efter överenskommelse åtaga sig att biträda annan inrättning för social verksamhet. En dylik anordning, som endast skulle innebära ett visst medgivande åt sjukkassorna, komme tydligtvis ej att erbjuda samma säkerhet för genomförande med tillhjälp av sjukkassorna av understödsåtgärder av ovan antydda generella art. Det skulle nämligen kunna tänkas att somliga sjukkassor voro ovilliga lämna det begärda biträdet eller därför fordra oskäligen ersättning. En enhetlig anordning av understödsverksamheten skulle givetvis under sådana förhållanden försvåras.

Såvitt undertecknad kan döma, torde det för beredande av möjlighet att på ett tillfredsställande sätt anlita sjukkassornas medverkan för ifrågavarande än-

damål vara lämpligt att kunna ålägga dem dylik medverkan. Visserligen torde ej något direkt hinder finnas för att i en annan författning föreskriva viss skyldighet i sådant avseende, men lämpligt vore tydligen att i förevarande stadgande, som torde vara avsett att på uttömmande sätt reglera sjukkassornas kompetens och skyldighet att utöva biuppgifter, intaga en bestämmelse, som beredde tillfälle till åläggande av här åsyftad medverkan. Stadgandet torde för övrigt jämväl från andra synpunkter lämpligen böra omformuleras.

Med stöd av vad sålunda anförts får undertecknad vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte antaga en sålunda ändrad avfattning av 8 § första stycket i Kungl. Maj:ts förslag till förordning om erkända sjukkassor, proposition nr 114:

Konungen må, där så finnes påkallat, förordna, att sjukkassa skall inom sitt verksamhetsområde mot skäligt vederlag lämna medverkan vid utövande av viss social försäkrings-, understöds- eller vårdverksamhet. Sådan medverkan må jämväl efter överenskommelse övertagas av sjukkassa, som likväl, om åtagandet medför ekonomiska förpliktelser för kassan, därtill skall inhämta tillsynsmyndighetens samtycke. Verksamhet, varom här är sagt, må avse även andra än kassans medlemmar.

Stockholm den 19 mars 1927.

Kerstin Hesselgren.